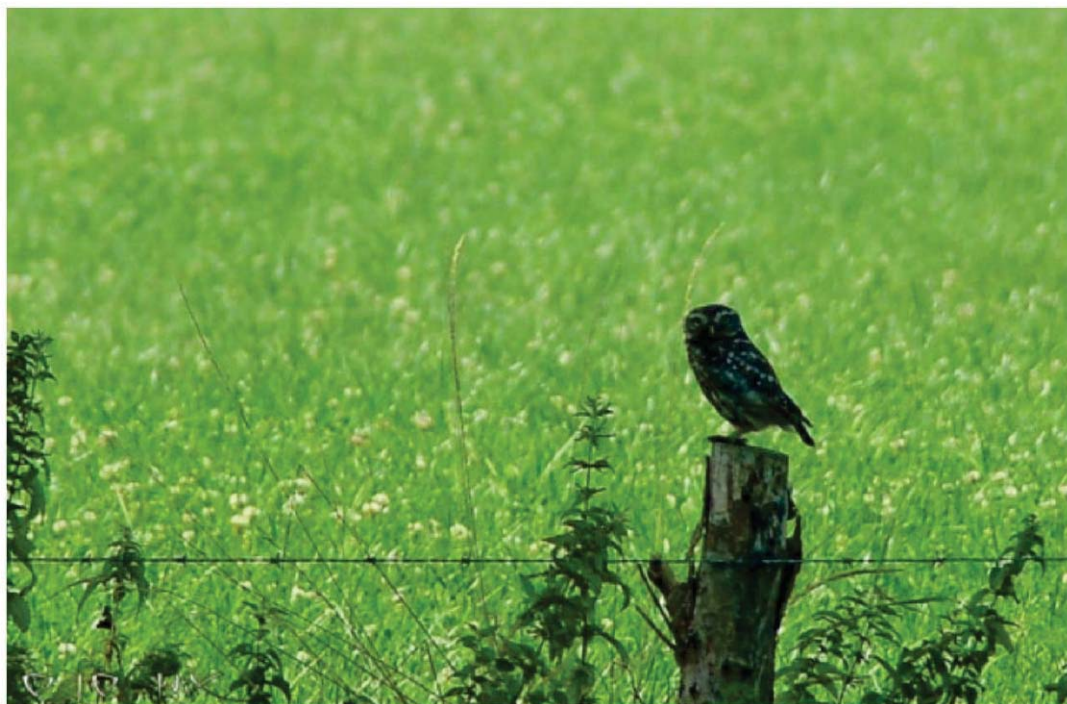

NATUURPLAKBOEK NUMMER 299

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 14 september 2013

Steenultjes zijn zo'n lawaaimakers en dat zal vanaf nu tot het vroege voorjaar niet anders zijn dan andere jaren.

[Hier](#) en ook [hier](#) zijn ze te horen.

(Het voordeel van een digitaal natuurtijdschrift is meteen bewezen.)

Best dat we ze horen, want je kijkt er zo overheen, ook al vliegen ze wel meer overdag dan gelijk welke andere uilensoort.

Ze komen vrij veel voor, maar ze zijn amper een goede 20 cm en dat is niet meer dan een flinke merel, maar dan één met een schutkleur van geloverd bruin, wit en grijs.

Stil zitten is ook zowat de grootste troef bij hun verdwijntucs.

Bij ons, in Vlaanderen is een steenuil geen zeldzaamheid. Ondanks de urbanisatie en het opentrekken van het landschap door eerder grootschaligere landbouw houdt de katuil –zoals mijn grootvader zei- het aardig vol. Katuil is nog zo mis niet als je de geluiden beluisterd hebt.

De gele iris heeft ook iets van katOGEN, of reflectOREN zoals je wil.

Steenuilen hebben geen oorpluimen zoals de ransuil, maar een glad wat afgeplat kopje. De eitjes zijn wel rolrond.

Ronde eitjes zijn typisch voor holbewoners. Ze hoeven niet puntig te zijn zoals de eieren van futen die open en bloot op een vlak nest liggen en door hun vorm automatisch naar het midden rollen.

Dat nest kan een gat in een knotwilg zijn, een holte in een oude hoogstam perenboom of een speciaal ontworpen nestkast. Er worden nogal wat inspanningen gedaan om de steenuiltjes een goede thuis te geven. Misschien is dit wel één van de redenen waarom ze vrij goed stand houden.

Steenuilen leven van muizen zegt men, maar uit onderzoek is gebleken dat ze eigenlijk nog evenzeer genieten van regenwormen en kevers. Een rat is een sporadische prooi en niet echt in verhouding voor steenuiltjes.

Een muis gaat dood als je ze muizengif geeft, de steenuil die hem vangt ook.